

ΑΡΩΜΑ ΙΤΑΛΙΑΣ

« Εγώ κι Εσύ »

ΠΑΡΑΓΩΓΟΣ: Fiction Film, 2012, 97'

ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ: Bernardo Bertolucci

ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΟΣ: Nicolò Ammaniti

ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΕΣ: Jacopo Olmo Antinori
Tea Falco
Sonia Bergamasco

επιμέλεια enzob.

περίληψη

Το να μεγαλώνεις είναι πάντα δύσκολο...

Ο Lorenzo, ένας εσωστρεφής δεκατετράχρονος που αντιμετωπίζει δύσκολα τη σχέση με τους γονείς του και τους συμμαθητές του, αρνείται να ενταχθεί. Με τους μόνους που έχει κάποια σχέση είναι η αγχώδης μητέρα, ο πάντα απών πατέρας και η ετοιμοθάνατη γιαγιά.

Όταν η τάξη του φεύγει για μια εβδομάδα για σκι στο βουνό, κάνει την μητέρα του να πιστέψει ότι έχει φύγει και αποφασίζει να κάνει διακοπές κλεισμένος στο κελάρι με τον υπολογιστή και βιβλία τρόμου, προμήθεια από νουτέλλα και coca-cola, και τα μυρμήγκια του τερράριουμ αγορασμένο για την περίπτωση, αφήνοντας απ' έξω τις υπαρξιακές του συγκρούσεις.

Αλλά η Olivia, η σχεδόν άγνωστη τοξικομανής ετεροθαλής αδελφή, δέκα χρόνια μεγαλύτερη, πηγαίνει στο κελάρι ψάχνοντας ένα χρυσό βραχιόλι για να αγοράσει την δόση της, και εισβάλλει στη ζωή του Lorenzo ανατρέποντας τα σχέδια απόδρασης από τη πραγματικότητα. Όντως επιστρέφει το βράδυ αναζητώντας ένα καταφύγιο για να κοιμηθεί, αποφασισμένη να ξαναφτιάξει τη ζωή της μ' έναν πρώην εραστή που θα γύριζε μαζί της μόνο αν αποτοξινωθεί. Πρέπει να ξεπεράσει την αναπόφευκτη κρίση στέρσης, που συγκλονίζει και συγκινεί τον Lorenzo εμπλέκοντάς τον έτσι ώστε να κλέψει τα υπνωτικά της γιαγιάς στο νοσοκομείο για να τη βοηθήσει να ξεπεράσει την κρίση.

< ..Γιατί τίποτα δεν σ'αγγίζει όταν είσαι φτιαγμένος. Δεν αισθάνεσαι τίποτα. Κανείς δε μπορεί να σε πληγώσει.

< Δεν είναι φευγάτο;

< Όχι, γιατί είσαι απαθής. Γίνεσαι κρύα και κακιά.

κριτική

Ένα κελάρι, το ασυνείδητο του σπιτιού, η καταφυγή στο ασυνείδητο του σπιτιού, κάνει τον Bertolucci να επιστρέψει με το τελευταίο του δημιούργημα, καταφέροντας να μετατρέψει μια πιθανή κλειστοφοβία του θεατή σε κλειστοφιλία.

Ο Bertolucci χρησιμοποιεί προσωπική πραγματικότητα των ερμηνευτών για να τους παρασύρει περισσότερο στην ιστορία που καλούνται να ζήσουν, εδραιώνοντας μ' αυτούς μια δυνατή σχέση σύμπραξης. Ξεκινώντας από το κείμενο του Ammaniti, ο σκηνοθέτης το αναπλάθει για να ικανοποιήσει μια οικεία ποιητική, μια εξέλιξη από εκείνη την ποιητική που χαρακτήρισε την κινηματογραφική του παραγωγή που επεκτείνεται μισό αιώνα, πάντα στο πνεύμα της αντισυμβατικότητας.

Τα επαναλαμβανόμενα στοιχεία απομόνωσης, πορεία ανακάλυψης και δυναμικής απελευθέρωσης, ζουν εδώ από το αλγεβρικό άθροισμα των δυο μοναξιών που αγγίζουν φευγαλέα. Δεν υπάρχει εξωτερικός κόσμος ή εσωτερικό πάθος για να αναφερθείς, ο υπόλοιπος κόσμος είναι ανεξερεύνητος τόπος, να αντιμετωπίσεις χωρίς χάρτη ούτε πυξίδα, οπλισμένος μόνο με την τόλμη και τη δύναμη ζωής της νεαρής ηλικίας.

Ο Bertolucci, αυτή τη δύναμη και αυτή τη εύθραυστη τόλμη μπορεί να τα διηγηθεί με ελαφρότητα και βάθος ενός ευαίσθητου και αδάμαστου πνεύματος, ικανό να προσαρμοστεί στις εποχές, να τα παρουσιάσει στις αντιφάσεις τους, χωρίς ιδεολογικές και πατερναλιστικές αλαζονείες. Να συγκινεί, όπως στο τέλος όπου οι πολύπλοκοι και μοναχικοί κόσμοι του Lorenzo και της Olivia αγγίζονται στην ιθαίτερη στιγμή ενός χορού, προσφέροντας αμοιβαία μια βοήθεια για να αφεθούν μετά και να αντιμετωπίσουν το άγνωστο της ζωής τους.